

SĂPTĂMÂNAL RELIGIOS
Redacția și Administrația
Cluj Str. Jokai (fost Nicolae Iorga) Nr. 6

ABONAMENTUL plătit înalator: pe un an 16.000 Lei, pe 6 luni
8.000 Lei, pe 3 luni 4.000 Lei. Abonamentul de sprijin este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40.646 —

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
înregistrată la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de reparație Nr. 3.651 din 1946

GAZETA

de Pr. N. Pura

Fiecare popor are conducătorii pe care și-i merită. Credincioșii au deasemenea preoții pe care-i merită. Dar creștinii mai au ceva așa cum merită: gazeta.

Pentru a tipări o gazetă bună, îți trebuiesc oameni care scriu, tipografi care tipăresc, să nu mai vorbim de hârtie, care se află așa de cu greu. Toate acestea costă zeci de milioane. De unde să le avem? Dacă cetitorii ar fi mai mulți și ar sprijini gazeta mai mult, ar avea, — căci ar merita să aibă — o gazetă mai bună.

Cum am putea interesa oare pe creștinii noștri să citească mai mult și să-și aboneze gazeta bună?

Să le spunem, ce zicea un necredincios, Cremieux? „Aurul nu e nimic, popularitatea nu e nimic: gazeta e totul. Dacă sunteți stăpânii gazetelor, veți fi stăpânii lumii“.

De aceea și zicea episcopul Ketteler „că dacă sf. Pavel s'ar întoarce iarăși pe pământ, cu siguranță s'ar face gazetar“.

Iar cardinalul Mercier avea curajul chiar să spună: „o biserică mai puțin, dar să avem cu o gazetă creștină mai mult“.

Ca să-și poată da seama și cei mai nepăsători creștini de însemnătatea gazetei, le spun o legendă:

Intr'o zi, se spune, că mai marele diavolilor era disperat. Niciunul din sufletele morților nu mai intra pe poarta iadului. Iși adună slugile sale, pe toți diavolii mai mici și le zise: Mergeți în lume, iscodiți ceva nou și-mi aduceți cât mai multe suflete“. Plecară și nu peste mult veniră să-și spună isprăvile. Unul zise: „Am mers printre călugări, i-am conturbat, i-am ispitit. Dar n'am isbutit nimic“. Un altul: „Am iscat ceartă între credincioșii unei parohii și preotul lor“. Altul:

(continuare în pag. 2)

SOMNUL APOSTOLILOR

de ANTON CRIȘAN

Să ne apropiem cu inima și gândul de cea mai dureroasă clipă din viața pământească a Mântuitorului, trăită în grădina Ghetsimani, pe a cărei fire de iarbă au rourat primii picuri din sângele răscumpărării, amestecat cu sudoare.

În această poiană de iad și mântuire Isus, după ce a dat ucenicilor Cuminicătura morții Sale, în luptă cu moartea, își îngenunche sufletul la ruga, sufletul ce gemea sub greutatea păcatelor lumii întregi.

În acest ceas al sudorilor de sânge Isus avea nevoie de proptele, de tovarăși în rugăciune. Dar, lumea parcă se cufundase într'un somn adânc. Însăși locul și timpul își aduseră dajdia amorțită a somnului lor. Mântuitorul își împletea ruga într'o lume adormită, ca un cârmaci de corabie ce veghează peste singurătatea nopții și a mării. Până și cei aleși, cei mai apropiați de sufletul Lui, stăteau întinși și dormeau.

Vegheau însă cei ce-L urau cei ce voiau să-L batjocorească și să-Lucidă. Nu s'a prins somnul de genele celui ce vine să sărute fața încă umedă de sânge și sudoare, de cel ce vine în numele arginților să-și vândă Regele cu atâta ușurătate. Alături de întunecatul om din Cheriote, mai vegheau încă cei ce-au venit să-și ia în primire marfa, cei ce au cumpărat Nevinovăția. Veghează numai neguțatorul sângelui lui Dumnezeu și cumpărătorii Lui.

Iuda, care trei ani și jumătate și-a înfrățit pașii cu ai lui Hristos pe toate drumurile Galileii, care trei ani și jumătate i-a ascultat cuvântul, i-a văzut minunile,

a mâncat cu El și a stat multe zile și nopți în preajma Lui, îl vinde. Isus știa că-i hoț și i-a incredințat punga; știa că-i mincinos și i-a dat comoara adevărului; știa că și va vinde Dumnezeu și l'a împărțit cu Dumnezeirea Sa. Dante își încheie nemuritoarea operă cu scena în care Iuda, în osânda veșnică, i se arată în gura lui Lucifer, care-i strânge capul cu cleștele dinților și-și plimbea nemasuratele lui ghiare peste trupul jupuit al vânzătorului.

Clipele din grădina Ghetsimani și-au întins umbra peste toate secolele, pe toată întinderea Bisericii și s'a amestecat cu destinul apostolilor noștri, cu viața celor de mare preț în ochii lui Hristos.

Unii apostoli prin care ar trebui să vorbească, să judece și să lucreze Dumnezeu, își pun sufletul la odihnă, ca nebunul din Evanghelie. Somnul acestor apostoli e îmbrăcat în cel mai negru întuneric: Noaptea Ghetsimaniului. În timp ce umbra omului din Cheriote se plimbă nestingherită prin viața noastră.

Câte mântuiri îngropați în somnul vostru! Raul se adăpă din lenea somnului vostru. Ea e drojdia ce face să dospească păcatul în măruntăile societății noastre. Isoarele binelui și ale virtuții se opresc pe pragul somnului vostru, nu îndrănesc să treacă în viața noastră și, sfioase, se înapoiază în inexistență. Somnul vostru e un atentat împotriva lui Dumnezeu.

Somnul vostru sugrumă atâta bine, încât n'ar încăpea în brațele cuvintelor

(continuare în pag. 3)

ICOANELE

de Pr. GHEORGHE RADU

În biserică s'a obișnuit, din cele mai vechi timpuri, să se păstreze chipul aceluia care se așezau cu tot sufletul în slujba ei, suferind de multe ori pentru aceasta chinuri amare. Sunt mulți aceștia și viața lor ne dă frumoase exemple de urmat. Astfel, unii își împărțeau cea din urmă haină cu un sărac întâlnit pe drumuri, ori își cheltuiau ultimul ban al averii lor pentru ajutorarea bolnavilor și nenorociților. Alții lăsau totul și plecau singuri să-și închine întreaga lor viață la altarul iubirii și adevărului. Iar alții nu încetau să mărturisească pe Isus nici în mijlocul celor mai grozave chinuri, murind cu numele Lui pe buze și cu fiacără nădejde și încrederea în El în ochi. Nu este oare cu adevărat bine ca tot creștinul să aibă înaintea sa viața acestor oameni care au întrupat într'un gând pentru care au trăit, tot ce este mai bun, mai înălțător, mai sfânt? Și când îți amintești mai bine de viața cuiva decât atunci când îi vezi chipul? În trăsăturile feții lui vezi urmele vieții, greutatea învinse prin vrednicia lui, întreaga lui viață care prin caracterul ei înălțător și frumos te îndeamnă să o urmezi.

Constantin Mille, întemeietorul ziarului de pe vremuri Dimineata, care era un necredincios, nu odată batjocorind pe Dumnezeu prin scrierile lui, s'a întors la credință prin aceea că a fost pătruns de frumusețea unei picturi de la o biserică. Și cu timpul a ajuns încât și-a făcut acasă o capelă cu un altar, unde se ruga zilnic, înconjurat de icoane, care parcă povesteau viața fiecărui sfânt zugrăvit. Icoanele au puterea de a deștepta credința în sufletele sterpe.

Cel ce se roagă înaintea unei icoane o face ca să cheme mij-

(continuare în pag. 2)

Vino bunule Isuse

Aruncată 'n valul lumii, fără sprijin ș'ajutor,
Imi ridic a mea privire și Te chem să vii cu dor.

Lanțuri grele mă 'nconjoară, simt în jur numai durere,
Vino Bunule Isuse și-mi trimite mângâiere.

Umbra vieții câteodată îmi surâde a fericire,
Iar a patimilor cale îmi ofer'a lor iubire.

Vino Bunule Isuse și de-a lumii negre valuri
Mă terește și mă 'nalță spre sublime idealuri.

ELISABETA ZĂPĂRȚAN

Două lumi

În sufletele noastre toate
Se luptă aprig două liri:
O lume plină de dreptate
Cu-o lume de nelegiuiri.

Noi, nestatornici în credință,
Cum sunt în vânt stropii de rouă,
Mereu, mereu ne dăm silința
Să le împăcăm pe amândouă:

Sfințim cu-atâta pietate
Pe Tatăl Sfânt când ne rugăm,
Ca'n urmă plini de răutate
Să-l dejosim și injurăm.

Păcatu'n sărbători îl plângem
La jertfa sfintei liturghii;
La crâjme apoi din nou ne strângem
La desfătări și la beții.

Și mâna care-și face cruce,
Mărind pe Bunul Dumnezeu,
Se'nține lacomă s'apuce
Avutul semenului său.

Iar inima care adoră
Pe Domnul sfânt de pe altar,
În diavoleasca lumii horă,
Devine fiul precurvar.

Și c'o ciudată ușurință,
Când sufletele ne-am spălat,
Uităm de orice juruință
Și ne re'ntoarcem la păcat.

Și cum pe glia milostivă
La fel cresc grăul, buruiiana
Noi facem loc deopotrivă
Și lui Hristos și lui Satana.

Vai, ce creștinătate goală!
Ce trai fățarnic, mincinos l.
De-aceea, frate, azi te scoală,
Servește numai lui Hristos!

Ca'n cartea cea dumnezească,
Tu ști cum scrie, dragul meu:
— „Nu poate nimeni să servească
„Mamonei și lui Dumnezeu“.

ION PUȘCARIU

IUBIREA (I. Cor. 13)

Pavel din Tars, apostol ne'nvins și luminat,
Despre iubire 'n cartea sa—acestea ne-a 'nvățat:
„Dacă-aș grăi în limbile oamenilor toate
Ba chiar și 'n ale îngerilor graiuri preacurate
Dar nu arde în mine iubirea ca un soare,
Nu sunt decât o doagă de-aramă sunătoare.
Și de-aș avea putere de profețit, știință
Și toată 'nțelepciunea, chiar de-aș avea credință
Ca să strămut și munții din loc, dar n'am iubire,
Nimic nu sunt. Și chiar dacă aș da milostivire
Și trupul meu l-aș da — pe rug să fie ars,
Fără iubire, în fața lui Dumnezeu sunt fals.
Iubirea-i pretutindeni, nu scade niciodată,
(Limbi, profeți, știință, au toate o durată).
Trecând în lumea păcii, jos toate le-om lăsa,
Dar dragostea cânta-va, în cer cântarea sa.

D. C. M.

Rugă

Isuse preaindurat,
Care moarte ai răbdat,
Pentru păcatele mele
Și a lumii fapte rele,
Ție scump izbăvitor,
Al nostru Mântuitor
Eu ajutoru-ți implor.
Dă-mi statornicie'n bine,
Fii de azi mereu cu mine,
Varsă asupra-mi har ceresc
Să nu te mai răstignesc,
Zilnic când păcătuiesc,
C'n veci să-ți servesc plecat
Crucea să-mi port resemnat.

G. BOLOG

Suprema jertfă

Bătut cu biciul de calai,
Hulit de toți dușmanii Tăi,
Te văd pe Cruce atârând,
Isuse bun, Isuse blând.

Te'njură mulți și răd în toiu
Și-aruncă 'n tine cu noroiu,
La chinuri mari ei Te supun,
Isuse blând, Isuse bun.

Pe Tine, Miel nevinovat,
Te-a răstignit negrul păcat;
Iar Tu iertarea porți în gând,
Isuse bun, Isuse blând.

Căci numai bine le dorești
Și pace'n schimb le daruiești,
Când spini pe frunte ei îți pun,
Isuse blând, Isuse bun...

A. Cipeanu

Gazeta

(urmăre din pag. 1)

„Am izbutit să întemeiez o bandă de tâlhari“.

Dar șeful iadului nu era mulțumit. În acel timp sosi în fugă un încornorat cu o gazetă în mână. Era o gazetă rea, pe care diavolul o răspândise în mare număr de exemplare într-o țară întreagă, ducând în rătăcire o mulțime de suflete. „Bravo, fiule, urlă șeful nebun de bucurie. Tu meriți o medalie de aur“.

Avea dreptate. Căci gazeta rea face mai mult rău decât toți diavolii împreună.

Și dimpotrivă, gazeta bună face mai mult bine decât mii de predici și cuvântări. Gazeta bună oprește sufletele de a se prăbuși în iad.

Iată de ce trebuie să citim și să sprijinim gazeta creștină.

Pr. N. Puru

Icoanele

(urmăre din pag. 1)

locitr între sine și Dumnezeu pe sfântul închipuit, care prin faptele lui s'a făcut vrednic să stea în jurul tronului dumnezeesc. Creștinul când se roagă înaintea unei icoane primește parcă ceva din evlavia celui închipuit, din tăria lui de credință și din puterea lui de jertfă pentru adevăr. Simte așezându-i-se în suflet o pace liniștită, o încredere, știindu-și încredințată ruga unuia care îți cunoaște greul și îl ascultă, alinându-l. Icoana e mărturia materială, care se lasă văzută și pipăită, care ne adeverește că rugăciunea noastră nu e strigăt în pustiu când e făcută cu sufletul întreg, dintr'un cuget curat.

Icoanele rămân o țelă pentru biserică, fiindcă prin ele ea poate arăta tuturor viața atâtor fii aleși ai ei și îndemna mai cu folos să urmăim după pilda vieții lor. Noi datori suntem să urmăim îndemnul bisericii, căci grija ei e mântuirea noastră.

„Căci cinstea dată icoanei trece asupra prototipului ei și cei ce se închină icoanei se închină persoanei zugrăvită pe ea“, exprimă lămurit și cuprinzător canoanele sinodului al VII-lea împotriva iconoclaștilor.

Pr. Gheorghe Radu

Vorbă cu tâlc

De beție fugi departe,
Chiar prin val cătând scăpare:
În pahar te'neci adesea
Mai curând decât în mare!

Vasile Militaru

Fii desăvârșit

Este indeosebi cunoscut că cea mai înaltă treaptă a vieții este desăvârșirea. Și nu este ea — această stare de perfecțiune — o simplă închipuire îndepărtată și fără putință de atins. Tu nu poți crede că ar putea cineva — pământean — să ajungă la cel mai înalt grad de virtute, la desăvârșire?

Ei bine, ce-ți închipui că ar fi atunci „Apostolii, Martirii, Mărturisitorii, Fecioarele și toți ceilalți care au voit să meargă pe urmele lui Hristos“? Sau gândești că Sfinții lui Dumnezeu n'au fost pământeni? Ori ce înțeles dăm martirului, acestor chinuri suferite pentru credință? — Nici unul!

Apoi află, frate dragă, că nu-mai ție îți lipsește încrederea în puterile-ți proprii și credința în atotputernicia lui Dumnezeu. Documentele vechi mărturisesc până în zilele noastre despre râvna unor oameni cu vieți de sfinți. Cu toate acestea tu continui să crezi că omul desăvârșit este o fabricație a închipuirilor bolnavicioase. Dacă te știi mai învățat, nici nu mai folosești expresia „omul desăvârșit“, ci „omul biblic“. Și cu aceasta crezi că ai rezolvat această problemă. Nu mai crezi în desăvârșire, nici în perfecțiune, nici în sfințenie, în acea contopire cu Dumnezeirea și prin urmare în ce mai poți crede?

În ceva vei fi crezând și tu, om al necredinței și unealtă slabă de azi, dar arăți semne contrare? Care este religia ta, dacă credință n'ai, Dumnezeu nu cunoști și de semeni nu ți-e rușine? Îți bați joc și de cel care încearcă să ducă o viață superioară. Nu vezi că cel cu propuneri și încercări de îndreptare te-a depășit demult și cu mult? Cine a pornit pe cale de virtute a ajuns la cunoașterea unor regiuni pe care tu cu mintea și inima ta strâmtă nici nu le bănuiești.

„De șapte ori în zi va cădea dreptul și se va scula...“ (Siralii 24. 16) căindu-se. Tu însă, unde să mai cazi?

Odată, cât de târziu, și tu te vei căi, dar departe va fi căința ta de a celui dintâiu; întocmai ca și căința lui Iuda Iscarioteanul de a Sfântului Petru.

Vezi deci, și continuă în oarba ta convingere și bate-ți și pe mai departe pieptul că tu n'ai nevoie să devii desăvârșit, de vrei ca moartea să-ți fie blestem și sfârșitul osândă!

Grigore Topan

Citit și răspândit gazeta „Viața Creștină“.

Somnul Apostolilor

(Urmare din pagina 1)

noastre. Înaintea pierzării pășește somnul apostolilor. El este poarta largă prin care sufletele intră în împărăția pierzării. Celor somnoroși Isus le îmbie trupul și sângele Lui, cum și-a dăruit obrazul buzelor de venin ale lui Iuda.

Pentru aceea, somnul și lenea, sora lui mai mică, n'au ce căuta în viața voastră. Lumea așteaptă dela voi mai mult de cât vă așteptați. De aceea, scuturați-vă de somn, ieșiți din cercul lenei voastre, luând de mână sufletul turmei ce o păstoriți spre culmile de lumină sfântă. „Indrăsniți... pentru că Eu îndrăsnind am biruit lumea”, vă îndeamnă glasul Domnului. Viața voastră nu trebuie să fie stearpă ca nisipul deșertului, ci trebuie să-și împlinească rostul ei de măreție duminicală.

Mântuirea sufletului nostru este de jumătate în mâna voastră.

Pentru ca iubirea să ne fie mai caldă, nădejdea mai tare, credința mai vie, ne trebuie apostoli trei.

Pentru ca zorile să ploaie bucurie peste pământul inimii noastre, iar amurgul razele păcii, ne trebuie apostoli văduviți de somn.

Pentru ca începutul nostru să prindă aripi, iar sfârșitul să ni se odihnească pe brațele lui Dumnezeu ne trebuie apostoli trei.

ANTON CRISAN

Când vom fi fericiți?

Cu fericire va răsplăti Dumnezeu pe credincioșii săi și a-nume cu o fericire a lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu va întârzia cu răsplata sa, dar nici nu o va grăbi.

Oare agricultorul așteaptă să primească rodul grâului îndată ce-l seamănă? Și cel ce ia parte la o întrecere de alergări, oare așteaptă să fie declarat învingător în timpul alergării? Și navigatorul de pe mare — oare așteaptă să vadă portul în mijlocul mării?

De ce atunci tu să aștepti să fii răsplătit în timpul alergării, în mijlocul mării, și în timpul lucrului?

Ești trimis în această viață nu să intri în stăpânirea fericirii, ci numai să te faci vrednic de ea.

Episcop N Velimirovici

Pentru familia creștină

Crimă îndoită

de I. Agârbiceanu

Oamenii dornici de cât mai multe plăceri, alergând după o viață cât mai ușoară, au oflat ei singuri între toate vițuitoarele — nenumărate mijloace prin care opresc zămislirea fătului nou, s'au dacă n'au putut-o opri, fac să fie lepădat fătul înainte de vremea nașterii.

Știința fără morală și fără Dumnezeu, a pus la îndemâna oamenilor tot felul de leacuri sau de mijloace prin care să oprească zămislirea sau prin care să se producă avorturile. Lumea de azi nu se știe să publice în ziare reclame despre aceste mijloace, și am citit că în alte țări se vând pe sume mari asemenea mijloace de oprire a zămislirii, și le cumpără în număr mare nu numai oameni căsătoriți, ci și băieți și fete sub douăzeci de ani.

E limpede că le cumpără cu un singur scop: să poată duce o viață destrăbălată de când sunt numai niște copilândri fără nicio teamă că copilele ar putea păți ceva! Iar cei căsătoriți le cumpără și le folosesc pentru a nu avea copii de loc, sau pentru a nu mai avea alții, afară de cei pe care îi au — unul ori doi. Și aceasta pentru a nu mai avea grija copiilor mici, pentru ca femeile tinere să nu mai poarte sarcină și să și poată petrece, sau pentru ca să poată lăsa avere mai mare copiilor pe care îi au.

Dar oare numai în alte țări se petrece asemenea vavilonie și destrăbălare? Oare la noi nu sunt destule familii la oraș și tot mai multe și în unele sate, — în care și românii noștri se pun împotriva rânduielii naturale și opresc zămislirea de prunci prin diferite mijloace, sau nu opresc avorturile în sânul lor?

E o plagă purulentă, primejdioasă de moarte, care se lățește tot mai mult și în viața neamului românesc. Această încercare și zădărnice a zămislirii sau a nașterii de prunci rămâne un păcat de moarte, o crimă, care niciodată nu poate rămânea nepedepsită, de multe ori chiar în lumea asta, — și cu toată siguranța în viața viitoare.

Pentru om această zădărnice a vieții nouă în urmași, e un idiot păcat de moarte pentru că se opune și calcă în picioare și legea naturală și legea dumnezească, ce ne poruncesc același lucru. Este o crimă pe care între toate vițuitoarele, numai omul o poate săvârși. Și, din nenorocire, o săvârșesc mulți fără nici un gând de păcat, ca

pe un lucru pe care ei sunt stăpâni!

Știința și doctorii cei adevărați au scris cărți peste cărți, în care au arătat și arată primejdia pentru sănătatea omului când se folosesc asemenea mijloace, care adeseori duc și la moarte. Alții arată în cărți ce pabubă mare națională cauzează cei ce împiedecă zămislirea și nașterea de prunci. Țările au venit cu legi care pedepsesc asemenea încercări.

Și totuși pecingina răului se întinde mereu și la noi, la români.

Motivul este unul singur:

Credința în Dumnezeu a scăzut, legile Lui nu mai sunt ținute ca odioioară și de pedeapsă din lumea aceasta, — și mai ales din viața viitoare — se tem tot mai puțini.

Și singură această credință și morală creștină ar fi în stare să oprească lățirea acestui mare rău și păcat și să determine pe creștini să nu se mai pună în viitor nicio piedecă zămislirii și nașterii de prunci.

Greutatea îndoitudinii păcat de moarte este la mintea ori căru creștin!

Cel ce se opune zămislirii de fii prin diferite mijloace oprește pe Dumnezeu de-a da un nou suflet omeneș, ceea ce înseamnă o scurtare a dreptului dumnezeesc și a planurilor Lui în viața omenească. Căci El are planurile Sale nepătrunse de noi oamenii.

Cine face sau ajută prin diferite mijloace lăpdarea fătului viu sau avortul, acela ucide o ființă în care Dumnezeu a suflat suflare de viață, i-a dat suflet nou și prin aceasta crima lui de omor nu poate scăpa de pedeapsă.

Cine crede în Dumnezeu, în nemurirea sufletului, în judecata dreaptă a Domnului, nu poate cuteza să se dedea la asemenea crimă?

Oprirea concepției și a nașterii de fii este un păcat așa de mare încât el nu trebuie săvârșit nici chiar pentru apărarea cinstei unei fete. O fată care are copil câtă vreme e nemăritată e condamnată de toată lumea, și ea este gata să facă orice numai să scape de rușine. Se întâmplă că unele avortează, alteleucid sau își lapădă copilul îndată după naștere, săvârșind astfel crime peste crime, pedepsite și de legea civilă.

Multă lume e îngăduitoare cu fetele care încearcă să avorteze din bună vreme, spunând că pentru o greșală trecătoare nu-și

pot pune în primejdie întreg viitorul. Alteori se întâmplă ca fata să fi fost silită, să rămână însărcinată fără voia ei, poate de unul pe care-l urăște. În asemenea cazuri, mai ales lumea e aplicată să desvinovățească pe fata care avortează.

Totuși legea dumnezească, de altfel ca și legea naturală, oprește avortul și în cazurile de mai sus.

E totdeauna mai mare rău și mai mare păcat, cu pedeapsă mai mare dela Dumnezeu, să-ți ucizi fătul din tine, decât să fi de rușine în lume și să-ți strici tot viitorul.

De altfel societatea de azi a adus o oarecare ușurare pentru mamele cari au avut nenorocirea să nască în afară de căsătorie. Se poate întâmpla, intradepăr, ca uneori vina lor să nu fie așa de mare, să fi fost silită la păcat, sau ademenite cu cine știe ce făgădueli și jurăminte. Pentru aceasta, — care pot dovedi cine e tatăl copilului lor — legea dă unele drepturi femeii înșelate sau greșite, mai ridicând din povara rușinii ei în lume.

Să nu ne lăudăm decât în crucea lui Hristos

(Galateni 6,11-18)

Approape toți oamenii se laudă. Unii pe drept, alții pe nedrept. Unii cu cele bune, alții cu cele rele. Dar ori cum s'ar lauda cineva, în veac nu va reuși să-și câștige respect și dragoste. Poți să te lauzi pe drept și cu lucruri bune, lauda în sine cuprinde ceva urât. De faci lucruri bune nu ai trebuință de laudă, căci te laudă ele singure. De faci însă lucruri urite, ori cum și ori cât te-ai lauda tot urite rămân. Nici când lauda n'a fost bine primită de oameni. Nici celui mai mare lăudăros nu-i place să asculte laudele altuia. Cel ce se laudă, întotdeauna caută să te convingă că el e deosebit de restul oamenilor. Lăudărosul caută să arate că el e mai cuminte, el e mai bun, e mai harnic, e mai frumos, caută să arate că unul ca el nici a fost, nici n'o să fie. În general nu se laudă decât oamenii simplii, oamenii goi sufletește, oamenii slabi, oamenii neisprăviți, oamenii cu vederi scurte, oamenii fără judecată, oamenii care cred că pământul se învârtește în jurul lor. Aceștia sunt lăudăroșii pătimiși. Sunt apoi o seamă de lăudăroși, care își dau seama că sunt mai puțin decât alții și prin laude caută să-și completeze lipsa. Dar ori cum ar fi, lauda rămâne în veac un lucru urât. Din care pricină un om cuminte, un om cu inima plină

(continuare în pag. 4)

Să nu ne laudăm decât în crucea lui Hristos

(urmăre din pag. 3)

de dragoste, un om care știe ce vrea, un om echilibrat sufletește, un om cu vederi largi, un om care judecă lucrurile în raport cu veșnicia, un om care își dă seama că ori cât s'ar trudi nu poate adăoga statului său un cot, nu se laudă nici odată. Un astfel de om nu se încântă de cine e și ce-a făcut, căci mintea lui e mereu ocupată de lucruri mult mai înalte. Necaz e că astfel de oameni sunt foarte rari. Și e necaz că mulți dintre creștini se lasă stăpâniți de această urâtă patimă. Noi creștinii știm că nu avem un merit mai deosebit, știm că nu am contribuit cu nimic nici la zidirea lumii, nici la zidirea omului. Știm că nu putem face să crească nici un fir de iarbă din puterea noastră. Și dacă știm că de trăim sau de murim, toate din voința și din puterea lui Dumnezeu se întâmplă, atunci la ce amar ne laudăm? Ne laudăm ca să ne mândrim, deși știm bine că mândria e mama tuturor păcatelor din lume. Mândria a făcut din îngeri draci și din drepti păcătoși. Mândria e începutul tuturor păcatelor. Omul mândru se laudă și cel ce se laudă nu ține socoteală nici de oameni nici de Dumnezeu. Omul mândru și laudăros nu ține socoteală decât de voia celui necurat, din care pricină e urât de oameni și e urât de Dumnezeu.

Creștinul cel bun nu se laudă decât în crucea lui Hristos. Creștinul cel bun nu se laudă cu vorbe, ci cu fapte. Creștinul cel bun nu se mândrește ci se smereste. Creștinul cel bun nu fuge de sărăcie, ci o caută. Creștinul cel bun nu se ferește de prigoane și de suferințe, ci e fericit când are prilejul să sufere pentru dreptatea lui Hristos. Creștinul cel bun nu se leapădă de crucea suferințelor, ci o poartă cu demnitatea și cu mândria lui Isus. Crucea suferințelor e lauda cea mare a tuturor bunilor creștini. A fi sărac și cinstit, a fi mare dar frate bun cu cei mici, a fi propovăduitor neînfricat al dreptății, al dragostei și al buneii înțelegeri între oameni, a fi crai-nicul împărăției lui Dumnezeu pe pământ, ați da viața pentru Hristos și pentru Evanghelie e de bună seamă cea mai mare laudă ce se poate aduce unui muritor. Cine astfel trăiește nu are trebuință de nicio laudă. Faptele lui sunt cea mai mare și cea mai aleasă laudă, care nu vine dela oamenii cei răi și fățarnici, ci vine dela Dumnezeu. O astfel de laudă nu cuprinde nimic urât. Astfel de la-

La Biserica Bob din Cluj, Duminică în 6 Oct. c. au intrat în Ordul Sfintei Pocăinți 4 persoane. La frumoasa adunare dela Sumurduc din 13 Oct. c. s'au înseris în acest sfânt ord 14 persoane, mai ales feciori și fete, în frunte cu distinsul învățător director Maghiaru Silviu, care duce o frumoasă viață creștinească. La adunarea dela Sumurduc, pe lângă participarea localnicilor, au venit mulți și din satele vecine, mai ales dela Mihăiești, Șard, Berind, Coruș, Săliștea, Sânpaul, Cioanca, ba chiar și dela depărtări mai mari ca Bologna, Feneșel și Cluj, deși timpul a fost puțin favorabil.

Aflăm că în „Biserica Crucii” din Mesteacănu, jud. Cluj, unde păstorește zelosul preot Valeriu Gr. Sima, s'au ținut Misiuni Sfinte, în zilele de 5 și 6 Oct. a. c. A fost un fericit prilej de înnoire sufletească, cu care ocazie s'au mărturisit și comunicat o mulțime de credincioși din fruntașia parohiei Mesteacănu, dela izvorul Văii Almajului și din parohiile învecinate.

Mare adunare duhovnicească.

Din partea oficiului protopopesesc rămân unit din Luduș jud. Turda suntem avizați că preoții, păstorii sufletești de acolo, împreună cu un grup de credincioși din „Ordul Sfintei Pocăinți” au organizat o mare adunare religioasă în zilele de Sâmbătă (Sf. Dumitru) și Duminică (26 și 27 Oct. c.), cu un bogat și frumos program.

La această solemnitate vor participa între alții dela Cluj cu cuvânt de învățătură și Par. Teofil Bahbanu și Vasile Chindriș.

Toți cei însetați de cuvântul lui Dumnezeu sunt invitați a lua parte. În special frații și surorile din „Ordul Sf. Pocăinți”

udă nu e din mândrie, ci din smerenie, nu e din slăbiciune, ci e din tărie, nu e spre osândă, ci spre mântuire, nu e spre moarte, ci spre viață. Acest fel pe laudă e spre înălțarea omului și spre mărirea lui Dumnezeu.

Din pricina aceasta creștinul cel bun nu se laudă decât în crucea lui Hristos.

Pr. Teodor Ciceu

sau „Oastea Domnului” din apropiere ar trebui să nu lipsească, mai ales dacă va fi și timpul favorabil. De hrană trupescă se va îngriji fiecare de sine iar credincioșii localnici vor oferi acestora modest loc pentru dormit. Trenul sosește la Luduș și seara și dimineața.

Mai mulți preoți vor sta la îndemâna credincioșilor pentru spovedanie, ca la liturghie să poată fi împărtășiți țăr care doresc. După masă, dela orele 2 sau 3 până spre seară, va fi multă mănădire în Cuvântul Domnului, cântări și învățături sfinte.

După cină, vor fi adunări mai mici cu învățături speciale pentru cei mai înaintați în viața sufletească sau care doresc o viață creștinească mai desăvârșită.

Cu ocazia acestor zile de reculegere sufletească, cei care doresc pot intra în Sfânta Asociație de pocăință după regula Ordinului al III-lea al Sf. Francisc de Asissi.

Primirea noilor membri va fi Duminică după masă în Biserică.

Postul de radio Vocea Americii spune că trupele americane nu se vor reage din China.

Statul major american a cerut autorităților maritime italiene cedarea temporară a unei părți din portul Neapole, care va trebui să-i servească drept bază navală pentru flota americană din Mediterana.

La Washington se declară că problema bazelor militare în diferite țări va veni mai curând sau mai târziu în discuție. Până atunci Statele Unite își mențin bazele pe teritoriul francez.

Radio New York, vorbind pentru trupele americane, a anunțat că se vor construi baze navale și aeriene în Alaska și în insulele Mariana. Insula Guam va fi întărită în mod deosebit.

în Portugalia s'a produs o răscoală civilă și militară. Ofițerii de rezervă au fost concentrați, iar trupele consemnate în cazărni. Edificiile publice și în special palatul primului ministru Salazar au fost inconjorate de trupe și posturi de mitralieri.

în China s'a introdus serviciul militar obligatoriu. Toți băbții între 18 și 45 de ani vor presta un serviciu militar de 2 sau 3 ani, după arma la care au fost reparați.

La conferința de pace s'a votat textul tratatului de pace cu Bulgaria, iar însă a i se fixa frontierele. Grecia cere o porțiune din Bulgaria, iar Bulgaria pretinde să i se dea ieșire la mare pe socoteala Greciei. Ambele cereri au fost res-

pînse, așa încât se crede că Bulgaria va rămâne cu granițele pe care le avea în 1941.

La Ierusalim a izbucnit o revoltă, însoțită de o campanie teroristă. Un camion britanic a fost aruncat în aer. Doi soldați englezi au fost uciși, iar alții trei răniți. Soselele care duc la Ierusalim au fost minate. S'au găsit cinci mine așezate pe drumul dinspre locuința înaltului comandament britanic Naționalității evrei au încercat să arunce în aer un tren cu soldați britanici.

Reprezentantul Jugoslaviei la conferința de pace a declarat solemn, că nu va semna tratatul de pace cu Italia, dacă se vor menține în vigoare propunerile ca Triestul să rămână stat liber.

Grevele din Italia au dus la tulburări adânci, generalizate în toată țara. La Roma, palatul Viminale, sediul președinției consiliului de miniștri, a fost invadat de muncitori șomeri. Poliția a atacat pe manifestanții rebeli, făcând uz de armă în întreg orașul au avut loc ciocniri între poliție și muncitori. Dintre muncitori au fost 8 morți.

Generalul Joseph Stilwell, care a condus trupele americane în luptele din Birmania și China, a încetat din viață.

Franta a votat o nouă constituție, cu următorul rezultat: 9 milioane 143 310 în favoarea noulor constituții și 8 084 067 de voturi contra. Au fost peste 7 milioane rețineri dela vot.

În ultimile săptămâni 80 000 de soldați anglo-indieni au debarcat în Irak. Transporturile cu trupe soseau ziua, dar erau debarcate numai noaptea fiind transportate cu camioanele imediat în punctele aflate dealungul frontierei dintre Irak și Iran. Deasemenea s'au debarcat cantități mari de munițiuni și arme.

Armata Irakului este complet reorganizată cu ajutorul instructorilor și armamentului britanic. De asemenea se reorganizează armata irakiană, sub aceleași directive britanice.

La 10 Noemvrie poporul francez va vota (peu a treia oră în mai puțin de 13 luni) când urmează a fi ales parlamentul pe o durată de cinci ani. Parlamentul va fi bicameral: Adunarea Națională și Consiliul Republicii. Puterea rămâne în mâinile Adunării Naționale, Consiliul Republicii îndrumând doar legislația. Președintele Republicii este ales pe o perioadă de 7 ani, într-o ședință comună a celor două Camere. Primul ministru este numit de președintele Republicii și confirmat prin votul adunării.

În zona de ocupație americană din Germania s'au ținut alegeri comunale. Marea majoritate a avut-o partidul democrat creștin care a obținut peste 30.0 de locuri, urmează apoi partidul social democrat care a obținut sub 20.0 de locuri, iar partidul comunist 106 locuri.

După unele cercuri bine informate se crede că alegerile generale din țara noastră s'au fixat pe ziua de 19 Noemvrie 1946.

Fiecare cititor este rugat să ne căștoge un nou abonat.